

Громадянка Онищенко Людмила Андріївна звернулася до Конституційного Суду України (далі – Суд) з клопотанням щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) приписів частини першої статті 409, частини першої статті 410 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України), а також пункту 6 частини першої статті 36, частини першої статті 239 Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322-VIII (далі – КЗпП України).

На думку заявниці, оспорювані нею приписи ЦПК України та КЗпП України не відповідають окремим приписам частини другої статті 6; частині першій, першому реченню частини другої, частині третій статті 8; частині першій статті 24; окремим приписам частини першої статті 32; частинам першій, четвертій статті 41; окремим приписам частин першої, другої статті 43; частині першій статті 55; окремим приписам пункту 1 частини першої статті 92; частині першій статті 129; другому реченню частини першої, частинам другій, третій статті 129¹; статті 151² Конституції України.

Авторка клопотання стверджує, що внаслідок застосування оспорюваних приписів в остаточному судовому рішенні в її справі зазнали порушення її конституційні права на працю, на судовий захист, на рівність, а також право на невтручання в її особисте життя.